

Phil Hearse: Måste Labour gå till höger för att försäkra sig om sin arbetarbas?

[Ur [International Viewpoint](#), 8 januari 2020. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

I efterdyningarna till Tories seger i valet översvämmas försöken att dra lärdomar av det av lögnen och halvsanningar, när kommentatorer från både den hårda högern och Labours höger försöker krossa Labourvänstern.¹

En stor del av denna debatt rör sig kring en förenklad karikatyr – att corbynismens London-centrerade ultravänsteristiska styrkor ”övergav” arbetarklassen i partiets fästen i norra och mellersta England – och att Labour fick betala för det med avhopp till Tories.

Som den oefterhärmlige Tony Parsons uttryckte det i *The Sun*, så fanns det helt enkelt inte tillräckligt många ”avocadomumsande marxister” för att Labour skulle segra, även om vi, eftersom 10,5 miljoner människor röstade på Labour, kan anta att jordbruksindustrin i Mexiko går en lönsam framtid till mötes.²

Samma argument upprepas gång på gång. Den 23 december gick parlamentsledamoten Lisa Nandy från Wigan, på önskemål från ITV News, runt i Ashfield och frågade folk varför de övergav Labour:

I ett café träffar hon Ken Taylor, själv en före detta gruvarbetare. Taylor kritiserar Tories hårt: ”Jag gillar inte de konservativa, har aldrig gillat dom ... men jag röstade på dom.” Taylor anser också att Labour bara handlar om vad Londonbor och studenter tycker, inte om vad arbetarväljare i norr tycker.

När Lisa Nandy senare talar med mig i en pub, säger hon att det här är hjärtslitande. Hon tror att hon kan förena Labours traditionella delar – ofta beskrivna som arbetarna och de intellektuella – igen.³

The Full Brexit

Chris Brickerton, en av ”The Full Brexits”⁴ grundare, argumenterar på ett mer sofistikerat sätt:

Ideologiskt var corbynismen en brytning med New Labours centrism, men sociologiskt var den mer blairitisk än Tony Blair. Som Labourledamoten Jon Cruddas har hävdad, har Corbyns revolution i Labourpartiet krympt dess bas ännu mer och gjort det till ett parti för medelklassungdomar i söder, populärt i London och några välmående universitetsstäder.⁵

1 Will Hutton, *The Guardian*, 29 december 2019, ”[‘Neoliberal’ is an unthinking leftist insult. All it does is stifle debate](#)”.

2 *The Sun*, 15 december 2019, ”[Labour got what they deserved for abandoning their traditional working class supporters](#)”.

3 ITV News, 23 december 2019, ”[Possible leadership contender Lisa Nandy asks former Labour voters why they backed the Tories](#)”.

4 Ett ”nätverk av aktivister, akademiker, journalister och politiska experter som är fast beslutna att ta vara på den historiska möjlighet som Brexit erbjuder för att återställa folkets suveränitet, reparera demokratin och förnya vår ekonomi”. [The Full Brexit](#).

5 *The Guardian*, 19 december 2019, ”[Labour’s lost working-class voters have gone for good](#)”.

Det håller på att uppstå en samsyn inom Labours höger och dess allierade i media – Labour måste gå till höger för att åter rikta sig till sin ”traditionella” bas i sina påstådda kärnområden. Men detta undviker ett antal avgörande frågor som måste besvaras innan vi kan förstå argumentet att arbetarklassen övergav Labour:

- Vad är arbetarklassen idag, och var hittar Labour sina naturliga stödjepunkter?
- Vilka delar av arbetarväljarna övergav Labour för Tories?
- Vilken roll spelade nationalism och rasism för segern för ”Lämna” i folkomröstningen och Tories valseger 2019?
- Är arbetarklassen socialt konservativ, eller är delar av den positiv till konservativa åsikter om invandring och nationalism?
- Och vilka slutsatser ska Labouraktivister dra om åt vilket politiskt håll partiet ska gå?

Vad är arbetarklassen idag?

Förenklade argument om att ”arbetarklassen övergav Labour” använder av nödvändighet ålderdomliga definitioner av arbetarklassen – stereotyper som föreställer sig en klass som huvudsakligen sysslar med kroppsarbete, och till största delen är vit och fast anställd. Men så har inte arbetarklassen sett ut på 40 år. Som Claire Ansley förklarar är verkligheten en helt annan:

De tunga industriyrkena, som utgjorde den brittiska arbetarklassens grundvalar i ett sekel, har i dagens ekonomi ersatts av en mängd olika arbeten. Fyra jobb av fem finns nu i tjänstesektorn. Många av dessa jobb är så dåligt betalda att folk inte kan få en hygglig levnadsstandard och klara av sina ökande omkostnader. Och de personer som anställs för att utföra dem är också annorlunda.

Denna nya arbetarklass består av människor som lever på låga eller medelhöga inkomster, och är anställda som städare, butiksarbetare, bartenders, lärarassistenter, kockar, vårdare, osv. Den är multietnisk och mycket mer varierande än den traditionella arbetarklassen. Den utgör nästan halva befolkningen. Trots betydande sociala och ekonomiska framsteg under de senaste 40 åren visar det sig att vi inte alls blev medelklass. Eftersom löner och levnadsstandard fortsätter att vara begränsade är det i själva verket fullt möjligt att denna nya arbetarklass kommer att bli ännu större.⁶

Det är välkänt att tillverkningsindustrins nedgång har gjort saker och ting svårare för fackföreningarna. Historiska nederlag som för gruvstrejken på 1980-talet har, tillsammans med enorma ekonomiska förändringar, undergrävt den fackliga massorganiseringen.

Vanorna med solidaritet mellan arbetare kanske har minskat, men det är mycket mer sannolikt att unga människor i den ”nya” arbetarklassen har progressiva sociala uppfattningar om mångkultur och frågor om kön och sexualitet – vilket återspeglar ålder, kön och etnisk mångfald. De är mycket mer troligt att de är skeptiska till nationalism och dess nära kusin ”patriotism”. Och mycket mer sannolikt mot militarism och krig.

Detta kan låta som ABC, men vid ”Bury Momentum” (i Manchester) fick vi på fullt allvar höra, att majoriteten i valkretsar som Islington North och Hackney – som vid folkomröstningen 2016 röstade massivt för att ”Stanna” – är ”medelklass”. Det är skrattretande absurt. Som Kimberly McIntosh

⁶ Labour List, 20 februari 2019, [“To win power, Labour must understand the new working class”](#).

skriver:

Områden som Hackney, Tower Hamlets och Islington, som också är "Labours kärnområden", har en del av högsta nivåerna av barnfattigdom i landet. Om 50% av barnen i ditt lokala område lever i fattigdom och inte räknas som "akterseglade", vilka gör det då?⁷

De flesta innerstadsområden där den "nya" arbetarklassen är särskilt dominerande övergav inte Labour vid valen 2019.

Vilka delar av arbetarklassen övergav Labour och varför?

Uppenbarligen var de väljare som bytte från Labour till Tories i december 2019 huvudsakligen äldre människor, huvudsakligen vita och främst koncentrerade i "akterseglade" städer i norra och mellersta England – och givetvis röstade många av dessa ställen kraftigt för "Lämna" 2016.

Eftersom yngre människor ofta flyttar från dessa städer, har många av dem fler över 65 än 18-25-åringar. Det finns bara 5,5 miljoner 18-24-åringar i Storbritannien, och mindre än hälften röstade. Till skillnad från detta finns det 11,8 miljoner över 65, och 74% av dem röstade. Det var pensionärerna som gav Tory segern.

Bara 17% av de som är över 65 röstade på Labour, och det i en åldersgrupp som är mest beroende av sjukvården (NHS), Labours centrala kampanjfråga. Många opinionsundersökningar visar att folks fientlighet mot Corbyn var viktigare än Brexit när de bestämde sig för att rösta på Tory. Men det handlar om detta: en del av de äldre vita arbetarna i "akterseglade" städer övertalades av den reaktionära spärreliden mot Corbyn – hans påstådda alltför stora intresse för utlänningar, att han inte är "patriotisk", hans "sympati för terrorister", hans vägran att trycka på kärnvapenknappen, och så vidare. Och det antas återspegla studenters och Londonbors intressen.

I själva verket sammanföll inte uppdelningen norr/söder eller kroppsarbetare/tjänstemän inom arbetarklassen exakt med att rösta konservativt. Storbritanniens tre mest radikala arbetarstäder – Liverpool, London och Glasgow – röstade massivt mot Tories. I Glasgow gick rösterna främst till SNP [Skotska nationalistpartiet] på grund av Labours stenåldersliknande oförmåga att agera kring den skotska nationella frågan.

De vänsteranhängare som argumenterade för att lämna EU (Lexit) hävdar att rösterna på att "Lämna" representerar folkets ilska mot att "eliten" ignorerar dem sedan de i decennier har fastnat i fattigdom – och deras önskan att slå tillbaka mot etablissemang. Allt det stämmer nog, men det förklarar inte varför upproret tog formen av att rösta för att lämna och på Tories – och att de övertalades av de reaktionära medias Corbynfientliga jätteattack.

Förklaringen är att i många "akterseglade" områden har traditionerna med solidaritet mellan arbetare varit på tillbakagång i årtionden, att 13 år med New Labour-regeringar inte gjorde något för att ta itu med de grundläggande bekymren, och att det redan fanns djupa källor av rasism och främlingsfientlighet inom den brittiska medelklassen och delar av arbetarklassen, reserver som kunde utnyttjas av det reaktionära angreppet både i folkomröstningen 2016 och de allmänna valen 2019. Möjligheterna var uppenbara redan vid EU-valen 2009, då UKIP fick 17% av rösterna.⁸

⁷ *The Guardian*, 17 december 2019, "[Labour must remember that the 'traditional working class' includes minorities too](#)".

⁸ Phil Hearse, *frontline14*, "[Right-wing England – the social and political basis of UKIP](#)".

Många inom Lexit-vänstern gör motstånd mot dessa uppenbara fakta och ryggar för att använda orden ”rasism” och ”arbetarklass” i samma mening.

Under det senaste decenniet har många inom vänstern överdrivit hur mycket mångkulturen har accepterats och förutspådde en oåterkallelig nedgång för rasismen. 2013 skrev samhällsteoretikern Sunny Hundal i *The Guardian*:

Det är officiellt: 45 år efter att Enoch Powell höll sitt tal om ”floder av blod” har de som bedrivit skrämselfpropaganda förlorat kriget, medan de som tror att Storbritannien är starkare med en flerrasers och mångkulturell identitet har vunnit.

Tror ni mig inte? Den tidigare ordföranden för Tory, Lord Ashcroft, gjorde förra veckan en representativ undersökning bland väljare från etniska minoriteter, som visade att 90% tycker att vi har blivit ett mångkulturellt land, och en lika stor andel säger att det är bra. En större nationell undersökning visade att 90% av alla briter också höll med om att Storbritannien hade blivit ett mångkulturellt land, och 70% var för denna utveckling ... högerpressens ständiga krig mot mångkulturen har misslyckats fullständigt.⁹

Hundal hade hittat definitiva trender, speciellt bland unga, men överskattade hur säkert detta accepterande av mångkultur var. Och märk väl att 30% av de som svarade – nästan alla vita misstänker jag – inte ens enligt dessa siffror tyckte mångkulturen var en positiv utveckling.

Högerpressen och den politiska högern gav inte upp. Med sin bas i den rasistiska högern slog de tillbaka. De 30% av Ashcrofts svarande som inte välkomnar mångkulturen kan översättas till ungefär 40% vita personer. En bra bas för att inleda den nationalistiska motreaktion som gjorde att ”Lämna” vann folkomröstningen 2016.

Är arbetarklassen socialt konservativ?

Ett brett spektrum i och utanför Labourpartiet har svarat på valresultatet genom att hävda att Labour nu måste gå åt höger för att anamma de förlorade väljarnas ”bekymmer”. Det betyder att betona Labours ”patriotism” och inse att många i Labours traditionella bas är ”socialt konservativa”.

Som Kenan Malik poängterar, har den övergripande trenden i samhället varit att liberalismen har besegrat den sociala konservatismen, även inom arbetarklassen:

... ett huvuddrag i Storbritannien under det senaste halva seklet har inte varit social konservatism utan en utomordentlig liberalisering. Den årliga brittiska kartläggningen av samhällsattityder, som började sina mätningar av allmänhetens attityder 1983, har noterat en ”marsch framåt för den sociala liberalismen”. I en mängd frågor, från könsroller till äktenskap mellan homosexuella, från sex före äktenskapet till relationer mellan raser, har Storbritannien blivit liberalt i en omfattning som skulle ha gjort 1980-talets briter förfärade. Inte bara liberaler i storstäderna utan hela samhället, inklusive arbetarklassen, har anammat denna förändring.¹⁰

Men problemet med detta sätt att förklara saker och ting är att det försöker sammanfoga en rad sociala och politiska attityder i uppdelningen socialt progressiv/socialt reaktionär, som döljer en blandad medvetenhets invecklade beskaffenhet. I den komplicerade verkliga världen är det till exempel fullt möjligt att ha progressiva uppfattningar om könsroller, och samtidigt vara reaktionär i frågor om mångkultur och invandring.

⁹ *The Guardian*, 22 april 2013, [Multiculturalism has won the day. Let's move on.](#)

¹⁰ *The Guardian*, 22 december 2019, [“The idea that the British working class is socially conservative is a nonsense”.](#)

De centrala samhällsfrågor med vilka UKIP/Brexitpartiet/Tory-högern har försökt hamra fram ett brohuvud i arbetarklassen är mångkultur, rasism, nationalitet och "patriotism".

När kommentatorer hävdar att Labour ska byta ståndpunkter för att återerövra sina påstådda kärnområden, så menar de att förändra sig i frågor om invandring och mångkultur. De menar att följa Tory åt höger. I Labourpartiet tar det ofta formen att argumentera för "patriotism".

Den tidigare franske presidenten Charles de Gaulle sa en gång att patriotism var när "ens eget folk" kommer först, medan nationalism är när en hatar "alla de andra". Inte ens med denna definition är patriotism och nationalism ömsesidigt uteslutande. Men hursomhelst är slutsatsen, att om "ens eget folk" kommer först, då diskriminerar en åtminstone "alla de andra". Det finns många människor som förnekar att de är rasister men tycker att det är orättvist att nyligen invandrade personer går "före dem" i kön till den lokala vårdcentralen.

Men som Andy Stowe påpekar:

Migrantfientliga åsikter präglar rasismen över hela Europa. De uttrycks numera alltid som brist på bostäder, sjukhusplatser, etc. Att vika sig för detta sätt att tänka är ett resultat av att inte förstå vad politiska partier är till för. Ja, de finns för att vinna val, men de existerar också för att förändra hur folk tänker om saker och ting.

Ett Labourparti som inte går till frontalangrepp mot dessa rasistiska åsikter kommer att dras med efter dem. Long-Bailey, eller någon annan framtida ledare, som försöker vira in sig i den brittiska fanan, kommer alltid att hamna bakom Tories när det kommer till chauvinistisk nationalism. Det är ett spel som socialister inte får spela, inte bara för att det inte går att vinna, utan också för att det är helt och hållet arbetarfientligt.¹¹

Navigera eller kämpa?

Valet i december 2019 visade en arbetarklass som är splittrad i centrala frågor om nationalism, invandring och främlingsfientlighet, som för närvarande rehabiliteras som "patriotism". Radikala socialister måste grunda sig på arbetarklassens mest utvecklade delar, och bygga därifrån. Att svansa efter den del av arbetarklassen som har övertalats av falska argument som förlöjligar Corbyn och socialister som "den liberala eliten" kommer inte att leda någonstans. Mot reaktionära uppfattningar om patriotism måste en föra politisk kamp. Annars slutar med att en ger upp ännu mer terräng.

Labours ståndpunkt om Brexit massakrerades eftersom den försökte "navigera" mellan oförenliga åsikter. Den försökte ena arbetarklassen bakom oförenliga ståndpunkter. Att Rebecca Long-Bailey anammar en "progressiv patriotism" är ett dåligt tecken på att denna i grunden byråkratiska åsikt fortfarande är utbredd inom corbynismens toppskikt.

Det finns många oroande tecken på att en stor del av Labours vänster egentligen inte inser vad partihögern förbereder. De vill ha en kontrarevolution uppifrån och ner i Labourpartiet. De vill driva ut hundratusentals vänsteranhängare – byråkratiskt eller med hjälp av demoralisering. De kommer att få hjälp av en förnyad offensiv om antisemitism, speciellt när EHRC [Equality and Human Rights Commission] avger sin rapport om Labourpartiet. Högerens offensiv kan bara motverkas genom att kämpa, inte genom att kapitulera och anpassa sig.

11 *Socialist Resistance* 30 december 2019, "[Actually, it is racist](#)".